

apartant dels pibets les brancallades,
 trepitjant les congestes dels abims,
 i aspirant la reina, que'ns retorna,
 és com si havés estat al Paradís!

A dalt, el cel, tant blau! d'un blau puríssim,
 sense que res el pugui entelar mai;
 a baix, dessota'ls peus, flonja catifa
 de tons verdosos, clars i més pujats,
 com hermosa sembrada d'esmeragdes,
 tatxonada de flors, les més brillants,
 i amb olors, que se'n entren ben endintre,
 que són una delícia i un encant.

Sà i enllà, les vernedes, les boscuries,
 sentint hi'l refilà dels rossinyols;
 les cascates brillants, d'aigua gelada,
 que amb el sol mostren tots els séus colors;
 els pics més alts del Pirineu altíssim,
 clapats, alguns, de neu, que sempre són
 tant bells i tant hermosos, ens voltaven
 i feien més bonica la visió.

Fent via camí enllà, pel mig dels boscos,
 atravesant les prades i els torrents,
 baixant les fondalades, pujant cingles,
 tenint per nort i guía el sol potent,
 far lluminós, que és qui'ns portà a la fita
 de l'anada que amb goig recordarem;
 portavem bon recapte, i ens assèiem
 en el lloc que trobavem més rialler.

I allí, sota del cel, i aspirant l'aire
 oxigenat de tots aquells turons,
 xerricant el vinet, vell, de Tiana,
 o bevent l'aigua fresca de la font,
 fruit, joves i vells, franca alegria,
 i admirant d'aquells boscos la verdor,
 l'esperit s'entendria, s'enlairava,
 i, com se'ns enfortien els pulmons!